

Ja en les primeres temporades s'endevinava que els rebordonits guionistes de la sèrie televisiva «Lost» (*Perduts*) s'havien servit expressament dels **cognoms** de filòsofs cèlebres, com Hume, Locke o Rousseau, per a caracteritzar els seus **personatges** i incitar així l'espectador a **reflexions** més transcendents. Les incitacions han funcionat i la sèrie ha generat un fum (**negre**) de **teories** i **cosmovisions**. Potser és ara un bon moment per a agrair-li a un mestre de l'institut Penyagolosa de Castelló que m'ensenyara el valor metafísic dels **noms** propis de persona en l'obra «**San Manuel Bueno, mártir**», de Miguel de Unamuno. Com en la *novela* del bilbaí, també entre el llac i la muntanya, entre el no-res i la fe, dos supervivents de l'avió de l'esmentada sèrie topeten casualment amb la finestreta enllumenada d'un búnquer soterrat enmig de l'aleshores isolada, remota i deshabitada illa. Tot un gir inesperat de la història. A dins hi troben el tronat de **Hume**, un home que porta anys vivint sol a l'estrany refugi, capficat en el misteriós compromís de teclejar, cada 108 minuts, uns **números** en un ordinador i prémer un botó sota la hipotètica amenaça, si no ho fa, de permetre o provocar la fi del món. Ignore si els guionistes s'han volgut inspirar en el **Ca Cèrber**, en el condicionament clàssic de **Pàvlov** o, simplement, en l'instint ramader d'un gos d'atura, que a la seua manera també salva el món. El seu. ¿O potser s'inspiraren en la interpretació de les manies persecutòries i les diàries inèrcies voluntàries de milions de bloguers teclejadors i altres peixos enxarxats? Siga com siga, el conductisme al qual Hume se sotmet sense objeccions ni suspicàcies no deixa de tindre la seua molla. A voltes tinc la sensació, de fet, que el solitari i enclaustrat afany de Hume, gairebé autista i, en tot cas, monàstic, té alguna cosa a veure, ni que siga de refiló, amb aquesta fal·lera meua, nostra?, de no deixar passar els dies, el temps, la vida, sense *tocar* certes tecles per a explicar/pensar/divulgar assumptes que -qui sap si massa automàticament- considerem rellevants, vitals, dignes de ser teclejats. Com en el serial, com a l'illa, podem endevinar que el món **no s'acabarà -encara no-** i, una cosa més, que **no el canviarem plorant**. Però jo ja signaria si aquest deler nostre ajuda a fer-lo una pèl més habitable. Que, a voltes, ni tan sols d'això n'estic segur. Així que també jo estic **perdut**. *Carpe diem*.

Lost B.S.O., de Michael Giacchino